

Broj: 101-40/40; 101-40/41
Podgorica, 29.10.2019. godine

VLADA CRNE GORE

PODGORICA

PREDMET: Mišljenje na Inicijativu i Predlog za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredaba čl. 28, 29 i 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada („Službeni list CG“, br. 41/16 i 84/18)

Vašim aktima broj 07-3051/2 od 5. jula 2019. godine i 07-4202/7 od 25. septembra 2019. godine, dostavljeni su Inicijativa za ocjenu ustavnosti i zakonitosti i Predlog za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti odredaba čl. 28, 29 i 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada („Službeni list CG“, br. 41/16 i 84/18), koje su Ustavnom sudu Crne Gore podnijeli nevladino udruženje „Institut Alternativa“ i poslanici Demokratske Crne Gore u Skupštini Crne Gore Zdenka Popović, Momo Koprivica, Danilo Šaranović, Valentina Minić i Dženan Kolić, koje su istovjetne sadržine, s tim u vezi dajemo sljedeće:

MIŠLJENJE

Nevladino udruženje „Institut Alternativa“ podnijelo je Ustavnom sudu Crne Gore Inicijativu za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredaba čl. 28, 29 i 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada („Službeni list CG“, br. 41/16 i 84/18), a poslanici Demokratske Crne Gore u Skupštini Crne Gore Zdenka Popović, Momo Koprivica, Danilo Šaranović, Valentina Minić, i Dženan Kolić, podnijeli su Ustavnom sudu Crne Gore Predlog za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti odredaba čl. 28, 29 i 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada („Službeni list CG“, br. 41/16 i 84/18).

Inicijativom i Predlogom za ocjenu ustavnosti navodi se da osporene odredbe nijesu saglasne sa odredbama člana 1, člana 8 stav 1 i člana 145 Ustava Crne Gore i da je Zakonom o održavanju stambenih zgrada zakonodavac precizno utvrdio predmet zakona, kojim se uređuju prava i obaveze etažnih vlasnika u pogledu održavanja stambene zgrade i zajedničkih djelova stambene zgrade i druga pitanja od značaja za oblast stanovanja. Međutim, osporenim odredbama stvara se osnov za održanje u pravnom sistemu podzakonskih akata koja uređuju pitanja van predmeta ovog zakona, te druga pitanja od značaja za oblast stanovanja ne mogu biti norme koje stvaraju zakonski osnov za donošenje podzakonskih akata kojima se de fakto vrši raspolaganje državnom imovinom i tim normama nije mjesto u Zakonu o održavanju stambenih zgrada.

Nadalje, u Inicijativi i Predlogu za ocjenu ustavnosti navodi se da je jedna od najviših ustavnih vrijednosti princip vladavine prava koji se ostvaruje primjenom načela saglasnosti pravnih propisa i podrazumijeva da zakon mora biti saglasan sa Ustavom i zakonom. U pravnom poretku utemeljenom na vladavini prava, zakoni moraju biti opšti i jednaki za sve a zakonske posljedice trebaju biti izvjesne za one na koje će se zakon primjenjivati. To ne znači da zakonodavac može na osnovu slobodne procjene donositi zakone po sopstvenom nahođenju, koji podržumijevaju derogaciju načela i principa utvrđenih Ustavom i sistemskim zakonima za određenu oblast, što je i stav Ustavnog suda –Odluka Ustavnog suda kojom se ukidaju odredbe čl. 108, 110, i 111 Zakona o sprečavanju korupcije. U Inicijativi i Predlogu se navodi da je sistemski čisto i jasno riješeno pitanje socijalnog stanovanja kroz Zakon o socijalnom stanovanju („Službeni list CG“, broj 35/13)

gdje se predmet zakona precizno definiše: „Ovim zakonom uređuju se uslovi i način ostvarivanja prava na socijalno stanovanje i druga pitanja od značaja za socijalno stanovanje“.

Takođe, Inicijativom i Predlogom za ocjenu ustavnosti navodi se da zakonska norma treba da bude jasna i predvidljiva, te da u konkretnom slučaju posebni propisi za svoj predmet regulisanja imaju za cilj uređenje dijametralno suprotnih društvenih odnosa i na taj način urušavaju principe sistemskih zakona. Time se stvara prostor za diskriminatorno postupanje koje se ogleda na pravljenju razlike između lica koja spadaju u obuhvat Zakona o socijalnom stanovanju i propisa koji bi eventualno utvrdio drugačija prava javnih funkcionera odnosno državnih službenika i namještenika, te da isto može biti utvrđeno i razrađeno samo zakonom na transparentan, jasan i precizan način.

Nadalje navodi se da su osporene odredbe ustavno i zakonski sporne i s aspekta Zakona o državnoj imovini, koji propisuje da „imovinska prava i ovlašćenja u pogledu državne imovine vrši Vlada CG, odnosno organ jedinice lokalne samouprave određen zakonom i statutom opštine, odnosno Skupština Crne Gore iznad određene vrijednosti“. Pomenutim zakonom je definisan pojam „stan“ kao stan za službene potrebe je stan namijenjen za smještaj izabranih i postavljenih lica za vrijeme obavljanja funkcija i dužnosti“, te da je jasna namjera zakonodavca da utvrdi svrhu i ograničenje raspolaganja državnom imovinom.

Utvrđivanjem pravnog osnova za trajno rješavanje stambenih pitanja javnim funkcionerima i državnim službenicima na način propisan podzakonskim aktima načini diskriminacija prema građanima zaposlenim u privrednim društvima i drugim pravnim licima, te da je neustavno i nezakonito trajno raspolaganje državnom imovinom u ove svrhe a nezakonito omogućavanje kredita za rješavanje stambenih potreba jer se poslovima kreditiranja u skladu sa Zakonom o bankama bave poslovne nabavke koje na tržištu ovih usluga obezbjeđuju uslove za ugovaranje stambenih kredita građanima Crne Gore.

Takođe, navodi se da je dodatno diskriminatorno što Vlada preko Komisije za stambena pitanja u skladu sa podzakonskim aktima usvojenim u skladu sa osporenim odredbama Zakona o održavanju stambenih zgrada omogućava trajno značajno povoljnije uslove za rješavanje stambenog pitanja nego kroz Projekat 1000+, a gdje je takođe 40% sredstava namijenjeno korisnicima čiji je član prorodičnog domaćinstva zaposlen u javnom sektoru, pa na ovaj način dodatno ili dvostruko vrši diskriminaciju.

U Inicijativi i Predlogu za ocjenu ustavnosti navedeno je da je diskriminacija u smislu Zakona o zabrani diskriminacije svako neopravdano, pravno ili faktičko neposredno ili posredno pravljenje razlike ili nejednako postupanje odnosno propuštanje postupanja prema jednom licu odnosno grupi lica u odnosu na druga lica koje se pored ostalog zasniva na rasi, boji kože, nacionalnoj pripadnosti, društvenom ili etničkom porijeklu, kao i drugim ličnim svojstvima i da neposredna diskriminacija postoji ako se aktom, radnjom ili nečinjenjem lica ili grupa lica, u istoj ili sličnoj situaciji, dovode ili su dovedeni, odnosno mogu biti dovedeni u nejednak položaj u odnosu na drugo lice ili grupu lica po nekom navedenih osnova. Iz načela jednakosti garantovanog odredbama člana 17 stav 2 Ustava, za donosioca propisa takođe proizilazi obaveza zabrane propizvoljnog postupanja odnosno obaveza strogog vezanja načelom srazmjernosti u slučaju različitog tretiranja lica ili grupe lica, po ličnim svojstvima koja se nalaze u istoj ili sličnoj pravnoj ili činjeničnoj situaciji. Takođe, shodno principu zabrane diskriminacije treba jednako tretirati građane koji se nalaze u istoj pravnoj situaciji, te da se princip nediskriminacije ne odnosi samo na jednak tretman jednakih slučajeva, te da postupati prema svima jednako znači jednako tretirati i nejednake jer je i to štetno kao i jednako tretirati jednake. Za procjenu osporenih odredbi od važnosti sljedeće određenje Zakona o diskriminaciji: „Posredna diskriminacija postoji ako prividno neutralna odredba zakona, drugog propisa ili drugog akta, kriterijum ili praksa dovodi ili bi mogla dovesti lice ili grupu lica u nejednak položaj u odnosu na druga lica ili grupu lica, po nekom od osnova iz stava 2 ovog člana, osim ako je ta odredba, kriterijum ili praksa objektivno i razumno opravdana zakonitim ciljem, uz upotrebu sredstava koja su primjerena i neophodna za postizanje cilja, odnosno u prihvatljivo srazmjernom odnosu sa ciljem koji se želi postići.“ Evropski sud u velikom broju predmeta ponovio mjerila koja se primjenjuju za ocjenu o tome je li „razlika u postupanju opravdana ili ne u smislu člana 14 Evropske konvencije, te u predmetu Abdulaziz,

Cabales i Balkandali protiv Ujedinjenog Kraljevstva naveo da razlika u postupanju je diskriminatorna ukoliko nema nikakvo objektivno i razumno opravdanje, to jest ako ne služi postizanju „legitimnog cilja“ ili ako ne postoji razuman odnos srazmjernosti između upotrijebljenih ciljeva i cilja koji treba ostvariti, dok je u drugom slučaju Evropski sud izrazio stav da je posredna diskriminacija predstavlja svaku mjeru koja ima nesrazmjerno štetan efekat na naku određenu grupu, iako ta politika ili mjera nijesu konkretno usmjerene protiv date grupe. Takođe, Evropski sud je stava da diskriminacija znači različito tretiranje lica koja se nalaze u sličnoj situaciji bez objektivnog i razumnog opravdanja, odnosno da ne postoji legitiman cilj kojim se teži, ili ne postoji srazmjera proporcionalnost između cilja i načina na koji se ovaj legitiman cilj želi postići.

Nadalje se navodi da pravni položaj funkcionera ima svoje posebnosti koje proizilaze iz Ustava, međutim te posebnosti moraju biti srazmjerne opštim socijalnim i ekonomskim prilikama države, saglasno principima države socijalne pravde zasnovane na vladavini prava, te da bi položaj ovih lica trebalo definisati sistemskim zakonom a ne predmetnim koji se uređuju prava i obaveze etažnih vlasnika u pogledu održavanja stambene zgrade i zajedničkih djelova stambene zgrade, te da se osporenim članom 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada propisuje način finansijskog/materijalnog obezbjeđenja nezakonito i neustavno utvrđenog postupka raspolaganja državnom imovinom, te da je ovaj član neustavan i antisistemski.

U vezi sa navodima u Inicijativi i predlogu za ocjenu ustavnosti ukazujemo da je osporenim odredbom člana 28 Zakona o održavanju stambenih zgrada ("Službeni list CG", br. 41/16 i 84/18) propisano da država, odnosno jedinice lokalne samouprave obezbjeđuju sredstva za rješavanje stambenih potreba zaposlenih u državnim organima, odnosno organima lokalne samouprave, u skladu sa potrebama i mogućnostima.

Odredbom člana 29 Zakona o održavanju stambenih zgrada propisano je da se postupak, način i kriterijumi za rješavanje stambenih potreba lica čiji je rad od interesa za državu, odnosno jedinicu lokalne samouprave utvrđuju propisom Vlade, odnosno nadležnog organa lokalne samouprave, dok je stavom 2 istog člana propisano da se postupak, način i kriterijumi za rješavanje stambenih potreba sudija, državnih tužilaca i sudija Ustavnog suda Crne Gore, utvrđuju aktom Sudskog savjeta, Tužilačkog savjeta i Ustavnog suda Crne Gore.

Odredbom 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada propisano je da Vlada odnosno jedinica lokalne samouprave može, pored finansijskih sredstava za rješavanje stambenih potreba lica iz čl. 28 i 29 ovog zakona, obezbjeđivati i građevinsko zemljište i druga sredstva, u skladu sa zakonom.

Osporene odredbe predstavljaju pravni osnov, odnosno ovlašćenje za donošenje propisa kojim se uređuje postupak, način i kriterijumi za rješavanje stambenih potreba, i na osnovu kojeg su donijeti sljedeći propisi:

- Odluka o rješavanju stambenih potreba državnih službenika i namještenika ("Službeni list CG", br. 31/14 i 3/18),
- Odluka o načinu i kriterijumima za rješavanje stambenih potreba funkcionera ("Službeni list CG", br. 31/14, 24/16 i 3/18),
- Pravilnik o načinu i kriterijumima za rješavanje stambenih potreba državnih tužilaca ("Službeni list CG", broj 56/17),
- Pravilnik o načinu i kriterijumima za rješavanje stambenih potreba sudija ("Službeni list CG", br. 50/14, 51/17 i 56/17), kao i
- Odluke o rješavanju stambenih potreba lokalnih službenika i namještenika jedinica lokalne samouprave, kao i Odluke o o rješavanju stambenih potreba lica koja bira ili imenuje Skupština opštine/glavnog grada/prijestonice i predsjednik opštine/ gradonačelnik i drugih lica čiji je rad od posebnog interesa za opštinu/Glavni grad/prijestonicu.

Propisi o rješavanju stambenih potreba egzistiraju u pravnom sistemu Crne Gore od donošenja Zakona o stambenim odnosima ("Službeni list SRCG", broj 45/90 i "Službeni list CG", br. 38/91,

48/91, 14/93, 27/94, 34/94 i 21/95), zatim Zakona o etažnoj svojini ("Službeni list RCG", br. 21/95, 23/95, 12/97, 21/98 i 21/98) i Zakona o etažnoj svojini ("Službeni list RCG", broj 71/04 i „Službeni list CG", br. 13/07, 47/08 i 19/09), Zakona o stanovanju i održavanju stambenih zgrada ("Službeni list CG", br. 4/11, 1/14 i 6/14) i Zakona o održavanju stambenih zgrada ("Službeni list CG", br. 41/16 i 84/18).

Politika podrške države kao poslodavca u rješavanju stambenih potreba državnih službenika i namještenika i funkcionera postoji i primjenjuje se u sistemu skori tri decenije, a postojala je i ranije u sistemu bivše države, koja je kroz institut stanarskog prava obezbjeđivala rješavanje stambenih potreba.

Takođe ukazujemo, da osporena rješenja ne predstavljaju slobodnu volju zakonodavca, već obavezu zakonodavca da ove odnose – u ovom slučaju rješavanje stambenih potreba ne ukloni iz sistema već obezbijedi jednakost i nediskriminaciju, odnosno prava koja su proizilazila iz primjene predmetnih propisa.

Zakonom o svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list CG", broj 19/09), preuzete su odredbe čl. 1 do 13, član 20 i čl. 22 do 33 Zakona o etažnoj svojini. ("Službeni list RCG", broj 71/04 i „Službeni list CG", br. 13/07, 47/08 i 19/09). Zakon o etažnoj svojini sa odredbama koje su ostale na snazi nije obezbjeđivao doslednu primjenu, posebno u dijelu kaznenih odredbi koje su ostale na snazi, te se pristupilo izradi Zakona o stanovanju i održavanju stambenih zgrada, koji je preuzeo odredbe Zakona o etažnoj i definisao odnose i prava u ovoj oblasti. U Zakonu o etažnoj svojini su ostale na snazi osporene odredbe koje sadrže ovlašćenja za donošenje podzakonskih akata za propisivanje načina, postupka i kriterijuma za rješavanje stambenih potreba i iste su preuzete i uređene Zakonom o stanovanju i održavanju stambenih zgrada.

U konkretnom slučaju, propisivanjem osporenih odredbi, izvršna vlast pa ni sudska, ne vrši autonomno uređivanje oblasti stanovanja-podrške u rješavanju stambenih potreba, već reguliše odnose, prava i obaveze koji su postojali u sistemu i čije je postojanje u sistemu opravdano.

U vezi sa navodima da su osporene odredbe nesaglasne sa Zakonom o državnoj imovini, ukazujemo da je podzakonskim aktima koji su donijeti na osnovu ovlašćenja iz osporenih odredbi propisan način, postupak i kriterijumi za rješavanje stambenih potreba. Osporenim aktima definisan je način obezbjeđenja sredstava za rješavanje stambenih potreba i to iz: sredstava obezbijeđenih u budžetu Crne Gore za rješavanje stambenih potreba državnih službenika i namještenika, funkcionera, tužilaca i sudija; sredstava prodaje, zakupa i otkupa stanova; kredita; učešća sopstvenih sredstava državnih službenika i namještenika, funkcionera, tužilaca i sudija i drugih sredstava namijenjenih za rješavanje stambenih potreba, u skladu sa tim aktima.

Osporenim aktima propisano je da se rješavanje stambenih potreba funkcionera, odnosno državnih službenika i namještenika ostvaruje prema planu za rješavanje stambenih potreba, koji donosi Komisija za stambena pitanja Vlade Crne Gore, najkasnije 60 dana, od dana donošenja budžeta Crne Gore za tekuću godinu, dok je propisima koje se odnose na nosioce sudskih odnosno tužilačkih funkcija ovlašćenje za donošenje plana rješavanja stambenih potreba ima Sudski, odnosno Tužilački savjet.

Rješavanje stambenih potreba uslovljeno je iznosom sredstava koja se za tu namjenu obezbjeđuju u skladu sa zakonom.

Kako shodno Ustavu Vlada Crne Gore predlaže budžet i završni račun budžeta a donosi ih Skupština Crne Gore, obezbjeđivanje sredstava za rješavanje stambenih potreba se ne može smatrati spornim sa stanovišta primjene Zakona o državnoj imovini.

U vezi navoda u Inicijativi i Predlogu za ocjenu ustavnosti da utvrđivanje pravnog osnova za trajno rješavanje stambenog pitanja na način kako je propisano podzakonskim aktima predstavlja diskriminaciju prema građanima zaposlenim u privrednim društvima i drugim pravnim licima, ukazujemo da svaki poslodavac može da obezbijedi podršku za rješavanje stambenih potreba zaposlenih.

Naime, Granskim kolektivnim ugovorom za oblast prosvjete ("Službeni list CG", broj 10/16) predviđena je obaveza poslodavca da, u cilju rješavanja stambenih potreba zaposlenih u prosvjeti, na žiro račun posebnog fonda Sindikata uplaćuje iznos koji će ugovorne strane odrediti posebnim

sporazumom, a Granski kolektivni ugovor za zdravstvenu djelatnost ("Službeni list CG", broj 30/16) sadrži identičnu normu.

Nadalje, Granskim kolektivnim ugovorom za oblast uprave i pravosuđa ("Službeni list CG", broj 18/15) takođe je predviđeno je da će u cilju rješavanja stambenih potreba zaposlenih, starješina državnog organa na žiro - račun posebnog fonda Sindikata uplatiti iznos koji će ugovorne strane urediti posebnim sporazumom, ukoliko su ta sredstva planirana kapitalnim budžetom.

Poseban položaj lica zaposlenih izvršnoj ili drugoj grani vlasti, posebno imenovanih lica, određen je Ustavom i zakonima, ne sa stanovišta posebnosti ili ličnog svojstva tih lica pojedinačno, već sa stanovišta poslova koje obavljaju i odgovornosti u obavljanju poslova, te je opredjeljenje države da tim licima obezbijedi podršku u rješavanju stambenih potreba opravdano i ne predstavlja diskriminaciju.

Podrška države u rješavanju stambenog pitanja građanima Crne Gore sprovodi se kroz politiku stanovanja i socijalnu politiku. Država sprovodi veliki broj projekata sa ciljem rješavanja stambenih potreba različitih ciljnih grupa.

Trenutno se sprovode ili su sprovedeni brojni programi/projekti. U toku je sprovođenje Nacionalnog stambenog projekta za raseljena i interno raseljena lica, koji implementira Ministarstvo rada i socijalnog staranja uz podršku Evropske unije i CEB-a (Regionalni stambeni program za raseljena i interno raseljena lica); sproveden je Projekat rješavanja stambenih pitanja socijalno ugroženih kategorija građana na sjeveru Crne Gore koji se implementirao preko Crnogorskog fonda za solidarnu stambenu izgradnju, uz podršku države; Država aktivno podržava aktivnosti Stambene zadruge „Solidarno“ –sa ciljem rješavanja stambenih pitanja zaposlenih u prosvjeti, kao i aktivnosti Stambene zadruge „Zdravstvo“ sa ciljem rješavanja stambenih pitanja zaposlenih u zdravstvu; Ministarstvo održivog razvoja i turizma sprovodi aktivnosti na sprovođenju Projekta rješavanja stambenih pitanja građana po povoljnijim uslovima u saradnji sa CEB-om (Projekat „1000 plus“).

Realizacijom navedenih projekata u prethodnom petogodišnjem periodu obezbijeđeno je rješavanje stambenog pitanja za 442 domaćinstva (145 stambenih jedinica za raseljena i interno raseljena lica, 179 za prosvjetne radnike, 94 za zaposlene u zdravstvu i 24 stambene jedinice za zaposlene na teritoriji Opštine HN) i izgradnja Doma za stara lica u Pljevljima. U toku realizacije je rješavanje stambenog pitanja za 822 domaćinstva i izgradnja Doma za stara i odrasla invalidna lica u Nikšiću. Kroz Projekat 1000+ u do sada sprovedene tri faze 1175 porodičnih domaćinstva je riješilo stambeno pitanje po povoljnim uslovima.

Kroz realizovane aktivnosti jedinica lokalne samouprave u prethodnom dvogodišnjem periodu obezbijeđen je: smještaj za 77 porodica, od kojih su 25 porodica pripadnici RE populacije; dato je u zakup na neodređeno vrijeme osam stambenih jedinica namještenicima lokalne uprave; započeta je izgradnja/adaptacija objekata radi obezbjeđivanja stanovanja licima u stanju socijalne potrebe, koji ukupno broje 80 stambenih jedinica, kao i Doma za stare u Podgorici, kapaciteta za 270 korisnika. Takođe, u prethodnom petogodišnjem periodu realizovano je rješavanje stambenog pitanja za 167 penzionera kroz projekte sprovedene sardnjom između Fonda PIO, Udruženja penzionera i jedinica lokalne samouprave.

Svi navedeni rezultati dio su politike države koja se sprovodi sa ciljem podrške građanima Crne Gore u rješavanju stambenog pitanja kao egzistencijalnog pitanja svakog pojedinca, pa i zaposlenih u organima vlasti.

Postojeća praksa i kriterijumi u dijelu podrške zaposlenim u organima vlasti jesu objektivno i razumno opravdani zakonitim ciljem-podrškom u rješavanju stambenih pitanja, koja je neophodna imajući u vidu visinu zarada, cijenu m² stambenog prostora, značaj poslova, stručnost i odgovornost u obavljanju poslova, te cijeno da je primjena kriterijuma i sredstava primjerena odnosno prihvatljivo srazmjerna u odnosu na cilj.

Takođe, ukazujemo da država sprovodi aktivnu politiku podrške svih građana u rješavanju stambenih pitanja, a kroz primjenu osporenih odredbi odnosno akata donijetih na osnovu njih, i podršku zaposlenim u organima vlasti.

Lica zaposlena u organima vlasti vrše poslove na osnovu Ustava, zakona, drugih propisa i opštih akata. Ta lica odgovoraju za zakonitost, stručnost i efikasnost svog rada, ne smiju u obavljanju poslova vršiti diskriminaciju građana, ne smiju javni interes podrediti privatnom interesu, niti vršenje poslova koristiti za sticanje materijalne ili nematerijalne koristi.

Sudijska i tužilačka nezavisnost je preduslov vladavine prava i fundamentalna garancija pravičnog suđenja.

Da bi ta lica nepristrasno obavljala poslove neophodno im je obezbijediti osnovne uslove za život. Stanovanje je jedna od osnovnih egzistencijalnih potreba svakog čovjeka, te obezbjeđenje podrške u rješavanju stambenog pitanja predstavlja i osnaživanje pojedinca.

Iz iznijetih razloga smatramo da osporene odredbe nijesu suprotne Ustavu i zakonima, i nijesu diskriminatorske jer ne dovode lica zaposlena u organima vlasti u nejednak-povlašćeni položaj u odnosu na ostale građane zaposlene u privrednim društvima, s tim u vezi predlažemo da Ustavni sud Crne Gore odbije kao neosnovanu Inicijativu i Predlog za pokretanje postupka za ocjenu ustavnosti odredaba čl. 28, 29 i 30 Zakona o održavanju stambenih zgrada („Službeni list CG“, br. 41/16 i 84/18), koje su podnijeli nevladino udruženje „Institut Alternativa“ i poslanici Demokratske Crne Gore u Skupštini Crne Gore Zdenka Popović, Momo Koprivica, Danilo Šaranović, Valentina Minić i Dženan Kolić.

MINISTAR,
Pavle Radulović